

Pásztormesék

Paradicsom, mondta a derús lelkű öregember, miközben tíz parányi magot tett az esetlen pásztorlegényke ugyancsak parányi tenyerére. Mintha csak az elmúlást ízlelgetné, úgy tanította egy ideje a jószívű öreg ezt a szívének annyira kedves, időnként nyugtalanul útra kelő, de mindahányszor hozzá megtérő legénykét. Tanította, füvek meg fák féltett növénytitkaira, amiket azoktól a kertész ősösztonéval önmaga lesett el.

Kilopták őt, mondta a magára maradt Baukisz, mert azt gondolta, hogy az istenek most az egyszer csúnyán becsapták. Pedig Philémont Bacchus hívta idejekorán mégis magával – hozzáértő gazdának égi szőlőskert-be; ezért nem halhattak egyszerre, ahogy egykor kettejüknek ízletes lakomát követően olümposzi vándorok megígérték.

A kertet nem adom idegen kézre, az idén még semmiképpen nem...

Emlékezés helye lett hát a kert, életet teremtő búcsúvétel: tőle – az ő fái között.

S a fáiban megelevenedő égi kertész naponta eljött sétálni a szárba szökkenő fodormenta és búzavirág emlékösvényeire.

Hortus coelestis, sejtette meg a kétkedő pásztorlegényke a szoknyaformájú hegyről egy pillanatra, amikor – útközben felfelé – észrevette a venyigeégető öregot. Lélekhegyen jártak. Ott, ahol a lét, mielőtt kilép elnehezült földi köntöséből, még előbb derús gyermekként járja körül a tetőn kinőtt földi hármast.

Visszafelé jövet néhány pillanatig megálltak beszélgetni az égi kertésszel. Társai, akik épp olyan formán voltak egymás szívének kedvesek, mint neki az a másik derús lelkű öregember, búcsúzaskor még visszaintettek az ismerős öregnek. Egyikük kezében nárcisz volt. Másikuknál hirnökliliom.

magánmitológia

nem a sas,

nem a sas zeusz isteni rosszkedve:
(a madarat mégcsak etetném valahogy):

a máj az,

a máj, amely mindannyiszor újratermelődik,
hogyan megértsem:

nekem alább szállanom,
neki meg növekednie
kell...

fremdgänge

der körper gibt sich nie hin
nur der geist
sucht

jedes mal/wiederholt

nach einem anderen:
erotik des jenseits

imago I: ekhó

csak mikor narkisszosz legelőször hajolt felé
értette meg
hogyan az benne is csak önmagával szeretkezik

(el)engedte

Tar Gabriella-Nóra (1977-) a romániai Nagybányán született. A kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem germanisztika és hungarológia szakán szerzett tanári oklevelet 1999-ben. 2005-től a Német Nyelv és Irodalom Tanszékének egyetemi adjunktusa, illetve a Robert Bosch Alapítvány helyi lektora. Kutatási területe: a XVIII. századi magyar és német dráma- és színháztörténet, valamint a gyermekkultúra. „Gyermek a 18. és 19. századi Magyarország és Erdély színpadain” című tanulmánykötetét 2004-ben adták ki. (Erdélyi Tudományos Füzetek 244. – Kolozsvár: Erdélyi Múzeum Egyesület Kiadó) Versei, kisprózái először jelennek meg.